

Reacties in de Indische pers op het overlijden van Pierre Reyniers

Wij geven in deze Nieuwsbrief ook graag aandacht aan de “reacties” in India zelf op het overlijden van Pierre Reyniers. We denken dat Pierre deze aandacht juist ook voor de mensen voor wie hij werkte zeer op prijs zou gesteld hebben.

De volgende artikels verschenen in de kranten:

- “Frenchman who served lepers for 50 years dies of swine flu in Dehradun”; The Times of India, 22 januari 2019

- “A tribute to Pierre Reyniers, the life-saver” door Alok Ulfat; Garhwal Post, 23 januari 2019

Overlijden:

Een 72 jarige Fransman, Pierre Reyniers, die zijn leven gewijd heeft aan de hulp van mensen met lepra in Uttarakhand, overleed op zondag 20 januari 2019 in een ziekenhuis te Dehradun. Hij werd met de Mexicaanse griep in het ziekenhuis opgenomen. Toen zijn longen, lever en hart op 7 januari slecht begonnen te functioneren, werd hij aan een beademingstoestel gelegd. Op maandag 14 januari vloog zijn oudere zus samen met twee nichtjes van Frankrijk naar Dehradun om hem tijdens zijn laatste dagen bij te staan. Pierre heeft zijn familieleden dus nog gezien en gesproken.

De dankbaarheid die mensen voor hem voelden was zo groot dat er binnen een week 900.000 Rps (rupees) bij elkaar werden gebracht om zijn behandeling te bekostigen

Reyniers bezocht Dehradun in 1969 om vrijwilligerswerk te doen. Hij was toen 21 jaar. Hij sloot zich aan bij “Kripaon Ki Mata”, een centrum voor mensen getroffen door lepra. Daarna wijdde hij zijn hele leven aan de hulp voor deze mensen in en rondom het Dehradun district (de “Doon” vallei) en in Uttar Pradesh. Diegenen die hem goed kenden, zeggen dat hij vooral getroffen was door het feit dat mensen met lepra verlaten werden door hun familie en gedwongen werden te leven in de rand van de gemeenschap. Met een mededogend hart en een sterke wil, zette hij zich gedurende bijna 50 jaar onbaatzuchtig in. Vaak zag men hem, gekleed in zijn karakteristieke witte “Kurta pyjama” en een handgeweven vest, op zijn Jawa motorfiets van centrum naar centrum rijden om mensen kracht, onderricht en zelfredzaamheid bij te brengen.

De opgerichte centra herbergen zo’n 150 mensen met lepra, die betrokken zijn bij het maken van geweven producten en handwerk.

Een sluier van droefheid daalde over hen neer toen het nieuws over zijn dood hen bereikte.

Achtergrond lepra:

In India zien de meeste mensen lepra als een verschrikkelijke ziekte. Als gevolg daarvan werden getroffen mensen uit hun dorp gezet. In die dagen zag je veel lepralijders op straat, bij spoorwegstations, voor de tempels en rond marktplaatsen bedelen. Een patiënt uit een dorp in de Himalaya moest vaak een voettocht van 2 tot 3 weken ondernemen om naar een behandeling te zoeken. Lepralijders werden ook niet toegelaten bij openbare gelegenheden, religieuze en andere sociale bijeenkomsten. Het probleem was groot en er werd weinig gedaan om het op te lossen.

Begin KKM (Kripaon Ki Mata):

Kijkend naar het lijden van deze mensen werd in 1962 het “Kripaon Ki Mata” centrum

opgericht dank zij de inspanningen van een Duitse sociaal werker, Agnes Kunze (München, 1923 – Dehradun, 1998). Zij wijdde haar hele leven aan dit doel. Ondanks een tekort aan financiële middelen vond zij een onvruchtbaar en droog stuk grond aan de Nalapani Road te Dehradun. Ze stelde een team medewerkers samen, die rond trokken om lepralijders te zoeken en voor revalidatie en herstel naar haar te brengen. Nu is dit dorre stuk land volledig groen en er staan vele fruitbomen. Het herbergt 100 families.

Weven voor zelfvertrouwen:

Om lepralijders een waardig bestaan te kunnen laten leiden, introduceerden Agnes en Pierre (Master ji) weefprojecten voor hun gemeenschap. Dit ontwikkelde zich uiteindelijk tot vier zelfvoorzienende centra met handweefgetouwen in Dehradun en Rishikesh. Dit was de eerste stap om hen zelfvertrouwen te geven. De producten van KKM vonden hun weg naar de Indiase markt, maar vooral ook naar Europa. Niets was echter eenvoudig, en Pierre heeft hard moeten vechten tegen achterdocht, de gouvernementele bureaucratie en de dagelijkse uitdagingen in de KKM gemeenschap om dit te kunnen realiseren.

Onderwijs voor de kinderen:

Over de jaren heen genazen de bewoners volledig van hun ziekte, maar het bleef niet makkelijk om scholen te vinden voor hun kinderen. Agnes en Pierre waren vrienden van Prof. Lekh Raj en zijn vrouw Sadhana Ulfat, die "Nanhi Dunya; the International Movement of children and their friends" stichtten. Zij lieten de eerste 24 kinderen van ouders met lepra op de Karanpur Nanhi Dunya schoolgaan. Het leidde tot een uittocht van 70 reeds aanwezige scholieren, maar dit weerhield de leiding echter niet om nieuwe leerlingen afkomstig uit de centra in te schrijven. Zij waren immers vrij van lepra. De meeste van deze kinderen zijn intussen hoog opgeleide professionals die zich over de hele wereld gevestigd hebben. Dit is één van de bijzondere realisaties van KKM.

Pierre:

Pierre was een intelligente man met een warme stem. Hij was geschoold en had vele gaven. Hij trainde de door lepra getekende mensen niet alleen om te weven, hij liet ze ook bouwactiviteiten uitvoeren en de KKM tuin onderhouden. Via de jaarlijkse nieuwsbrieven van Pierre bereikten het nieuws over deze activiteiten heel veel mensen. Hij zorgde ook voor het administratieve werk en vormde een team van medewerkers voor de toekomstige ontwikkeling van KKM. Het was zijn droom om lepra uit de wereld te bannen.

Manju Lawrence vertelt dat, in overeenstemming met de wens van Pierre, een deel van zijn as verstrooid werd in de Ganges en de rest op het kerkhof werd bijgezet. Manju duidt: "Pierre geloofde niet in de grenzen van kaste, religie en ras. Ook bij zijn afscheid hebben wij zijn overtuiging gerespecteerd".